

tingets arbejdsmarkedsudvalg. (Tillæg B, spalte 1357 ff).

Hele problemet omkring sort måneskinsarbejde decimeres også, når arbejdsløse og beskæftiget har fælles udgangspunkt, nemlig 8 timers arbejdsdag. Blandt den gældende lovs absurditeter er endvidere, at man straffer den arbejdsløse, hvis det opda­ges, at han har foretaget sig noget nyttigt såsom gratis klaverspil for de syge på et hospital, selvbyggeri, trænerbistand i en idrætsforening, valgkamp­deltagelse eller andet. Alle de dermed forbundne urimeligheder, dyneløfterstikkerier etc. forsvinder ganske med nærværende lovforslags ikrafttræden. Anskuet fra den synsvinkel er nærværende forslag en videreudvikling af de tanker, kristeligt folkepar­ti har gjort sig om etablering af en samfundstjeneste (beslutningsforslag nr. B 41 af 10. januar 1978, førstebehandlet 18. februar spalte 6256 ff).

Det foreliggende lovforslag sparer derhos en masse administration ved at åbne op for alle, der selv vil stille deres arbejdskraft til rådighed den pågældende dag. Arbejdsløshedskontrollen bortfalder helt, herunder tvangsarbejdsanvisning, karantæneregler og mange andre friktioner. Forskelsbe­handlinger over for visse grupper i den danske befolkning forsvinder. Selvstændige, husmødre, studerende osv. bliver stillet over for det offentlige ganske som lønarbejdere (i tråd med de tanker, som centerpartiets daværende formand, Henning Berthelsen, beskrev i 1973 på side 84–85 i bogen »Tør du – Mor Danmark«).

At vi får flere arbejdsløshedsunderstøttelsessikre­rede er historisk en fuldbyrdelse af den udvikling, som har stået på gennem de senere årtier, hvor antallet af arbejdsløshedskassemedlemmer er vokset fra oprindelig stort set blot at være fuldtidsar­bejdssøgende mandlige håndens arbejdere på fabrikker til at blive en syvcifret og stadigt voksende skare, der i de senere år ganske har sprængt grænserne for, hvad man traditionelt forestillede sig som de kredse, arbejdsløshedsunderstøttelseslovene tog sigte på. Hver gang modtagertallet er vokset, er nye møllesten lagt om skatteydernes halse. Men den i nærværende lovforslag omhandlede udvidelse vil virke stik modsat. Da arbejdsydelsen gennemsnitligt vil blive mere værd for samfundet end de i § 3 nævnte 240 kr., vil der reelt opstå over­skud for det offentlige på disse konti – og jo større des flere der benytter sig af den moderniserede arbejdsløshedsunderstøttelsesordning. Og de direkte ulykker, som faggrænserne i det nuværende system forvolder, forsvinder også som dug for solen, når nærværende lovforslags enhedssystem træder i kraft. Først ved dets vedtagelse får folketinget kla-

ret det problem om rimeligt sikkerhedsnet under de selvstændigt næringsdrivende, som tinget har bakset med i så mange år, men som ved ordningen fra forsommeren 1976 kun fik en utilstrækkelig og for bureaukratibefængt løsning. Sandsynligvis vil reglerne om Statens Uddannelsesstøtte fuldstændig – eller i al fald i det store og hele – kunne ophæves, når den nu foreslåede ordning er indarbejdet. Det er i al fald, som samfundet udvikler sig, en aldeles uholdbar skanse at forsvare i det lange løb den nuværende opdeling mellem arbejdsløsheds­dagpenge, nu ca. 80.000 kr., og uddannelsesstøtte på 20–25 pct. heraf. Blandt de nuværende lønmod­tagere ophæves i forhold til staten alle diskrimine­ringer efter faggrænser og efter, om de står i ar­bejdsløshedskasse eller ej. Også de særlige proble­mer, der hidtil har været forbundet med ungarbej­dere og langtidsarbejdsløse (26 ugers reglen) forsvinder med den foreslåede enkle ordning. Om­vendt vil dagpengesystemet ikke længere blive belastet med de mange, som reelt ikke står til rå­dighed for arbejdsmarkedet, men som meget gerne vil have sig frabedt at få anvist arbejde, der hin­drer dem i at passe hjem, studier, eller hvad der nu optager dem, (jfr. nærmere Fremskridt 1977-15 side 23 (og 17 side 10) og 1978-8 side 7–8 samt den af Landsforeningen Dansk Arbejde i maj 1978 udgivne pjece »Arbejdsløsheden i tal«).

Foretrækker den enkelte at holde ferie eller i øvrigt at springe dage over, kan han frit gøre det, som han selv ønsker. Også i den relation er den foreslåede ordning langt overlegen sammenlignet med det nuværende tvangsrestriktionssystem over for de arbejdsløse. Det samme vil gælde for mange ældre, der gerne gradvis vil trække sig ud af ar­bejdslivet før 67 års alderen. Atter her er nærvæ­rende lovforslags løsning så langt at foretrække fremfor det stive, diskriminerende efterlønsystem, hvormed den siddende regering har søgt at klare problematikken.

I det hele er det karakteristisk for det forelig­gende lovforslag, at det er et forslag, som er base­ret på større personlig frihed for den enkelte or­dentlige medborger (ikke for nasserne), og at det muliggør afskaffelse af et væld af tvangselementer i den bestående ordning.

Da § 1 alene kræver arbejdsdygtighed, er mange invalidepensionister, enkepensionister og førtids­pensionister omfattet af lovforslaget. Dette må naturligvis tages i betragtning ved reformer af disse dele af pensionslovgivningen. Ved overvejelsen af, hvilke aldersklasser der skal omfattes af nyord­ningen, har det været naturligt at sætte den øvre grænse ved folkepensionsalderen, jfr. herved også